

TANDORI DEZSŐ

Berzsenyi Dánielnek

I. Romján nagyobb vesz-

*tésnek, egész csekély
nyugton, nagyobb, el-
szánt (hova?) változás
szándéka nélkül,
mert kiből is
jönne a más-mi esélye? Élünk.*

*Egy szóra érthe-
tő, ami átala-
kul, mint emitt. Mit kellene
boldogan
hirdetni „költők” látnok elvét!
Cáfolat erre
örök gyakorlat.*

*Szót szólj, ha-
bozz, várj, hagyd, de a
pillanat,
hol dől – megáll? –, vagy
mit tesz, amit nem is*

*sejthetsz, sugallat?
bármilyen konkrét
mozdulat elbetonoz
csak, és más*

*képzet körén már.
Gombafejet kiránt-
ván, edd, a sült krumplit
fagerenda és
súrolt szil-asztal
fog – satud! –, lég-
lebbenet, ajtó nyílik, aztán*

*zárul. Csak ülsz, Ham-
let-töredék, ha így
kezdted, ne várj jó
lendületet. De mit
tégysz? Semmi nem kínálja üdvét,
visszaerőlteted unt erődet.*

*Hány évre emlé-
kezni? Akármilyen év
szám, számtalanság,
súly, tavasz illata,
rózsák, szírom s aszfalt, a láb
lép,*

*válj ki a dísz-, ki a kör-
menetből.
Ülj. Most a tett nem más mezeje:
s csak egy
hegy-túlja pálya,*

*busszal elérheted,
mégis gyalog mész, és a térkép
nincs veled,
égi nap állhatatlan*

*járása lenne csillagod, árok és
gyep, murva, lejtőn
fel, s hogy a túlja: AZ!
Ott jársz, merész mit-
sem-tudó, hol
minden, „amit tudsz”, lenne már csak*

*– éppen csak! – annyid,
hogy valamid legyen,
másképp: bevégezd! Hogy?
Fele-úton? Egy
vendégi hajlék, tornya-ablak*

*asztala szil, fagerenda
fönt. Ülsz, romján nagyobb vesztés-
nek, egész csekély
nyugton, nagyobb el-
szánt (hova?) változás*

*szán meg, felállsz, s a kaptatón
így
– már az esélyt se latolva –
kaptatsz.
Erdők. Kanyargós*

*sztráda-utak lebullt
rőzséi: gally-út,
lábba-törő cipő-
bélés, tapaszthoz óhatatlan
semmi a kedv. A kabát keserve.*

*S minden keserves. Táská
levétele
vállról, a sapka, vég-lyuka
öv, beléd-
vág, pár kiló felesleg*

*érzik, mégis: eszel.
Hetek és napok mind
így tétováznak. Kellenek is,
nem is.
Csak hát? Magad vagy döntnöke
bárminek?*

*Egy ismerős fatörzsnek
el-dőlsz;
még sose láttad. A kéznek érdes
ismerkedés lesz, kín,
a halál? Gyönyör*

*– binném – aligha. Napba belé!
Aludj el,
céltalanod ma: a CÉL.
Felébreszt.*

*Vers-sora, itt, oda-vétve
zökkent.*

II. Nem volt, s le-

het még – éteri! – változás,
ettől – lehet még! – durva, a-
nyagszerű
szét-hullta, kört ér,
nincs batára

külleme-foncsora
belsejének.
Mit tükröz? Egy-két felleget,
és lakó-
csónak, kikötve, s kék, buta-kék,
okos

–szenny? – ablakos szemek, s a
vízhab
jégbe mered, de a szebb idők már
ígérik eljöttük mire sem
derék

csalfájuk. Itt lesz,
ránebezülsz, repülsz,
bár csak koszos mal-
terdarabkák
hullnak, ahogy...

Bevered dugóját
bordói bornak, mégy, a csa-
torna pad-
múltját idézed, nyirkos
a deszkaszál,

ülsz, mintha teljes vízen úsznál,
annyi se vagy, magad
ily törése.
És hagyd. Lekésed. Jobb.
Fut a forgalom;

hátad mögött. Kék, tompa-kökény,
fakult
név, egy „Kharón” nevű lakóba-
jó lebeg. Egy lehelet:
s elérted.